

Sabalić proti Chorvatsku, rozsudek ze dne 14. 1. 2021 - K zohlednění nenávistného motivu u násilného trestného činu a k zásadě ne bis in idem, jestliže byl čin již potrestán jako přestupek nepřiměřeně nízkým trestem bez tohoto zohlednění

Stěžovatel: Sabalić

Žalovaný stát: Chorvatsko

Číslo stížnosti: 50231/13

Datum: 14.01.2021

Článek Úmluvy: čl. 14
čl. 3

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: Diskriminace, ne bis in idem, sexuální orientace, Trestní právo, trestní řízení, Účinné vyšetřování

Český právní řád: § 42 písm. b), § 352 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník

Významnost: 1

VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č. 2/2022

Sabalić proti Chorvatsku, rozsudek ze dne 14. 1. 2021

Autorský komentář:

Uvedený senátní rozsudek zejména shrnuje principy plynoucí z článku 3 a článku 14 Úmluvy, pokud se jedná o procedurální závazky státu v případech násilných trestných činů motivovaných diskriminačními důvody a postoji.

V předmětné věci se jednalo o situaci, kdy byl násilný čin, zjevně motivovaný nenávistným postojem na základě sexuální orientace stěžovatelky, odsouzen jako přestupek bez jakéhokoliv zohlednění této povahy činu a podroben nepřiměřeně nízkému trestu (pokuta 40 EUR), což se pro vnitrostátní orgány následně stalo překážkou pro vedení trestního řízení poté, co trestní oznámení podala stěžovatelka.

V rámci konstatování porušení uvedených článků Úmluvy Soud zejména vyzdvihl, že vnitrostátní orgány zahájily neúčinné přestupkové řízení a v návaznosti na to následně chybně přerušily trestní řízení z formálních důvodů. Soud tak měl rovněž příležitost poprvé posuzovat, zda může nedostatečné dodržení těchto procedurálních závazků představovat „podstatnou vadu v předešlém řízení“, jež je dostatečná k tomu, aby bylo možné obnovit trestní řízení v neprospěch obviněného v souladu s článkem 4 odst. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Soud v předkládaném rozsudku jednak připomíná požadavek na náležité zohlednění nenávistné povahy posuzovaného činu, jednak poukazuje na to, že zásadu *ne bis in idem* nelze za všech okolností „absolutizovat“. Z uvedených důvodů může být rozsudek v praktické rovině nepochybně potenciálním přínosem rovněž pro české vnitrostátní orgány činné v trestním řízení.

(Zpracoval Mgr. Bc. Jan Bena a JUDr. Pavel Simon)

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatelka byla v roce 2010 napadena v nočním klubu útočníkem M. M., jemuž při odmítnutí jeho návrhů sdělila, že je lesbické orientace. Samotný útok spočíval v tom, že M. M. stěžovatelku bil, kopal a hrubě jí nadával nenávistnými komentáři ohledně její sexuální orientace. Stěžovatelka utrpěla fyzická zranění, v jejichž důsledku byla hospitalizována v nemocnici.

Policie, která skutek vyšetřovala, o tomto činu neuvědomila státního zástupce, ačkoliv tak měla dle vnitrostátního práva učinit, nýbrž zahájila proti M. M. přestupkové řízení. V rámci tohoto řízení, které vedlo k odsouzení M. M. za přestupek proti veřejnému pořádku a uložení mu pokuty ve výši zhruba 40 EUR, nebyl vůbec zohledněn nenávistný prvek předmětného činu, a to konkrétně motivace ke spáchání činu, spočívající v sexuální orientaci stěžovatelky.

*Jelikož stěžovatelka nebyla o přestupkovém řízení policií informována, podala proti M. M. u státního zastupitelství trestní oznámení o spáchání násilných trestných činů z nenávisti a diskriminace. Ačkoliv v návaznosti na trestní oznámení státní zastupitelství zahájilo úkony v trestním řízení, v roce 2011 bylo toto řízení zastaveno, a to s ohledem na uplatnění zásady *ne bis in idem* v kontextu předešlého potrestání M. M. v přestupkovém řízení.*

S ohledem na potvrzení rozhodnutí o zastavení trestního řízení vnitrostátními soudy podala stěžovatelka stížnost k Soudu. V ní namítla, že vnitrostátní orgány nepodnikly adekvátní kroky k potrestání homofobních útoků vůči ní, neboť M. M. byl odsouzen pouze v přestupkovém řízení, v jehož rámci nebyl nenávistný prvek činu vůbec zohledněn. Podle jejího názoru tím vnitrostátní orgány porušily své pozitivní závazky plynoucí ze zákazu nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu článku 3 Úmluvy ve spojení se zákazem diskriminace podle článku 14 Úmluvy.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

B. K věci samé

(...)

2. Posouzení Soudu

a) Rozsah projednávané věci

90. Soud uvádí, že závazky vnitrostátních orgánů související s projednávaným incidentem mohou vyplývat ze všech článků Úmluvy, jichž se stěžovatelka dovolává. S ohledem na zranění, která stěžovatelka utrpěla, a nenávistně motivované násilí vůči ní (viz bod 70 výše) má Soud ovšem za to, že stížnost stěžovatelky je třeba přezkoumat podle článku 3 (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2014, Abdu

proti Bulharsku, č. 26827/08, bod 39 a rozsudek ze dne 28. 3. 2017, Škorjanec proti Chorvatsku, č. 25536/14, bod 36).

91. Povinnost orgánů vyšetřit možnou souvislost mezi diskriminačním motivem a násilným činem může dále spadat do procedurální větve článku 3 Úmluvy, ale může být rovněž chápána coby součást pozitivní odpovědnosti orgánů dle článku 14 zabezpečit bez diskriminace základní hodnoty zakotvené v článku 3. Vzhledem k souběžnému uplatnění článků 3 a 14 Úmluvy v kontextu násilí motivovaného diskriminací mohou být otázky, jako jsou ty nastolené v projednávané věci, přezkoumány pouze podle článku 3, aniž by vyvstala samostatná otázka podle článku 14, nebo mohou vyžadovat přezkum podle článku 3 ve spojení s článkem 14. Jedná se o otázku, kterou je třeba zodpovědět v každé jednotlivé věci v závislosti na skutečnostech a povaze vznesených tvrzení (viz například rozsudek ze dne 24. 7. 2012, B. S. proti Španělsku, č. 47159/08, bod 59, a Škorjanec, citovaný výše, bod 37).

92. V projednávané věci s ohledem na tvrzení stěžovatelky, že násilí vůči ní mělo homofobní podtext, kterým se orgány řádně nezabývaly, Soud konstatuje, že nejvhodnějším postupem je podrobit námitky stěžovatelky souběžnému přezkumu podle článku 3 ve spojení s článkem 14 (srov. Abdu, bod 46; rozsudek ze dne 12. 5. 2015, Identoba a ostatní proti Gruzii, č. 73235/12, bod 64; a Škorjanec, bod 38).

b) Obecné zásady

93. Ustálené zásady judikatury Soudu k článkům 3 a 14 Úmluvy týkající se procesní povinnosti státu, který čelí případům násilných činů vyvolaných tvrzeným diskriminačním postojem, včetně těch, které se týkají skutečné nebo tvrzené sexuální orientace či jiných chráněných charakteristik oběti, jsou vyloženy ve shora uvedených rozsudcích Identoba a ostatní, body 66–67; rozsudku ze dne 12. 4. 2016, M. C. a A. C. proti Rumunsku, č. 12060/12 body 108–115; a Škorjanec, body 52–57.

94. Zejména při vyšetřování násilných činů, jako je špatné zacházení, mají orgány státu povinnost učinit všechny nezbytné kroky k odhalení možných diskriminačních motivů, což Soud uznává za nelehký úkol. Povinnost žalovaného státu prošetřit možné diskriminační motivy násilného činu je povinností vynaložit veškeré úsilí a není absolutní. Orgány musí učinit vše, co je za daných okolností přiměřené, aby shromáždily a zajistily důkazy, zohlednily všechny praktické prostředky k odhalení skutkového stavu a vydaly plně odůvodněná, nestranná a objektivní rozhodnutí, aniž by opomenuly podezřelé skutečnosti, jež by mohly svědčit o násilí vyvolaném například rasovou či náboženskou nesnášenlivostí, násilí motivovaném diskriminací na základě pohlaví nebo sexuální orientace. Přístupovat k násilí a násilnému jednání s diskriminačním úmyslem na stejné úrovni jako k případům, které takové podtexty nemají, by znamenalo přivírat oči nad zvláštní povahou činů, jež jsou vůči základním právům obzvláště poškozující. Nerozlišení ve způsobu zacházení se situacemi, které jsou v zásadě odlišné, může představovat neodůvodněné zacházení v rozporu s článkem 14 Úmluvy (viz shora uvedené rozsudky Identoba a ostatní, body 67; a M. C. a A. C., bod 113, s dalšími odkazy).

95. Existuje-li tedy podezření, že diskriminační postoje vedly k násilnému činu, je zvláště důležité, aby vyšetřování probíhalo důsledně a nestranně, s ohledem na potřebu soustavného odsuzování takových činů ze strany společnosti a zachování důvěry menšinových skupin ve schopnost orgánů chránit je před diskriminačně motivovaným násilím. Soulad s pozitivními závazky státu vyžaduje, aby vnitrostátní právní systém prokazoval schopnost trestní právo vůči pachatelům takových násilných činů uplatňovat (viz rozsudek velkého senátu ze dne 6. 7. 2005, Nachova a ostatní proti Bulharsku, č. 43577/98 a 43579/98, bod 160; rozsudek ze dne 12. 6. 2012, Koky a ostatní proti Slovensku, č. 13624/03, bod 239; a rozsudek ze dne 3. 7. 2014, Amadayev proti Rusku, č. 18114/06, bod 81). Bez důsledného přístupu orgánů činných v trestním řízení by s předsudečně motivovanými trestnými činy

bylo nevyhnutelně zacházeno na stejné úrovni jako s „běžnými“ případy bez takového podtextu, a takováto netečnost by se rovnala oficiálnímu svolení s trestnými činy z nenávisti či dokonce jejich schvalování (viz shora uvedený rozsudek *Identoba* a ostatní, bod 77 s dalšími odkazy).

96. Soud rovněž nedávno ve svém rozsudku ze dne 25. 6. 2020, *S. M. proti Chorvatsku*, č. 60561/14, body 311–320, shrnul svou judikaturu ohledně procesního závazku dle konvergujících zásad článků 2, 3 a 4 Úmluvy. Poukázal zejména na to, že zatímco obecný rozsah pozitivních závazků státu se může lišit mezi případy, kdy bylo zacházení v rozporu s Úmluvou způsobeno zástupci státu, a případy, kdy je násilí způsobeno soukromými osobami, procesní požadavky jsou zde obdobné. Tyto procesní požadavky se týkají zejména povinnosti orgánů zahájit a vést vyšetřování, které povede ke zjištění skutkového stavu a ke zjištění – a popřípadě potrestání – odpovědných osob.

97. Navíc jestliže vyšetřování vedlo k zahájení řízení před vnitrostátními soudy, pak musí celé řízení, včetně fáze hlavního líčení, splňovat požadavky článku 3 Úmluvy (viz výše uvedený rozsudek *M. C. a A. C.*, bod 112). I když neexistuje absolutní povinnost, aby všechna trestní stíhání skončila odsouzením či konkrétním rozsudkem, vnitrostátní soudy by v žádném případě neměly připustit, aby závažné útoky vůči tělesné a duševní integritě zůstaly nepotrestány či aby takto závažné trestné činy byly potrestány nepřiměřeně mírnými tresty. Důležitou otázkou, kterou Soud musí přezkoumat, je tedy to, zda a do jaké míry lze mít za to, že soudy při svém závěru případ podrobily pečlivému přezkumu, aby nebyl narušen odrazující účinek zavedeného soudního systému a úloha, kterou hraje při předcházení porušování zákazu špatného zacházení (viz rozsudek ze dne 25. 6. 2009, *Beganović* proti Chorvatsku, č. 46423/06, bod 77, citující rozsudek ze dne 8. 4. 2008, *Ali a Ayşe Duran* proti Turecku, č. 42942/02, body 61–62...).

98. V rozsahu relevantním pro projednávanou věc Soud již konstatoval porušení procesní povinnosti států za následujících okolností:

i) v případě, že vnitrostátní orgány nepřijaly všechna přiměřená opatření, aby účinně ověřily, zda diskriminační přístup mohl či nemohl hrát roli v událostech ...;

ii) pokud bylo trestní řízení zastaveno z formálních důvodů, aniž by byl skutkový stav věci zjištěn příslušným trestním soudem, a to z důvodu nedostatků v jednání příslušných státních orgánů ...;

iii) v případech zjevného nepoměru mezi závažností činu a výsledky dosaženými na vnitrostátní úrovni, podporujícího pocit, že činy špatného zacházení zůstávají příslušnými orgány ignorovány a že neexistuje účinná ochrana proti nim ...

99. Pokud se jedná o zásadu *ne bis in idem*, stanoví článek 4 odst. 2 Protokolu č. 7 omezení použití zásady právní jistoty v trestních věcech, jež smluvním státům výslovně umožňuje obnovit řízení, pokud je *inter alia* v řízení zjištěna zásadní vada. Z důvodu „zásadní vady“ může být řízení obnoveno v neprospěch obviněného, pokud byl zproštěn obvinění z trestného činu či potrestán za méně závažný trestný čin, než stanoví použitelné právo, jestliže došlo k závažnému porušení procesní normy, jež zásadním způsobem narušuje integritu řízení. Důvody, které odůvodňují obnovení řízení, musí být takové povahy, aby ovlivnily výsledek řízení (viz rozsudek velkého senátu ze dne 8. 7. 2019, *Mihalache* proti Rumunsku, č. 54012/10, body 129 a 133; srov. rozhodnutí ze dne 4. 3. 2019, *Taşdemir* proti Turecku, č. 52538/09, kde mohou být *de iure* překážky bránící obnovení).

100. Řízení tak může být například obnoveno z důvodu, že soud nižšího stupně nedodržel příslušné pokyny vydané soudem stupně vyššího, pokud se jedná o vyšetřovací úkony, které měly být provedeny. Pouhé přehodnocení skutkového stavu s ohledem na použitelné právo však nepředstavuje „zásadní vadu“ předchozího řízení (tamtéž, body 133 a 137). Navíc pro závažná porušení základních lidských práv nemůže ani vyvstat otázka podle zásady *ne bis in idem*, pokud má vyplývat z chybného

ukončení řízení ...

101. V této souvislosti Soud opakuje, že musí být umožněno, aby vnitrostátní orgány napravily tvrzená porušení článku 4 Protokolu č. 7 na vnitrostátní úrovni. V opačném případě by pojem subsidiarity ztratil značnou část své použitelnosti. V případech, kdy vnitrostátní orgány zahájí dvě řízení, ale později uznají porušení zásady *ne bis in idem* a nabídnou odpovídající nápravu například prostřednictvím ukončení nebo zrušení nedůvodného řízení a odstranění (zahlázení) jeho účinků, tak může Soud považovat situaci za napravenou (viz rozsudek velkého senátu ze dne 10. 2. 2009, Zolotukhin proti Rusku, č. 14939/03, body 114–115).

c) Použití těchto zásad na projednávanou věc

102. Úvodem Soud uvádí, že v rozhodné době vnitrostátní právní řád upravoval trestněprávní mechanismy chránící jednotlivce před nenávisně motivovanými násilnými činy (viz výše uvedený rozsudek Abdu, bod 47). Trestní zákoník z roku 1997 výslovně stanovil definici trestného činu z nenávisti, a to včetně trestného činu motivovaného sexuální orientací oběti (§ 89 odst. 36 trestního zákoníku, viz bod 32 výše). Ačkoliv se zdá, že ohledně povahy požadavku stanoveného tímto ustanovením existovaly určité nejasnosti, poznatky, jež má Soud k dispozici, nasvědčují tomu, že stanovilo povinnost orgánů činných v trestním řízení objasnit okolnosti trestného činu z homofobní nenávisti. Mimoto vnitrostátní soudy obecně považovaly prvek trestného činu z nenávisti za přitěžující okolnost u trestných činů, které zahrnovaly násilí (viz bod 41 výše).

103. Soud však nemusí dále zkoumat vnitrostátní právní rámec, jelikož stěžovatelka v tomto směru svou stížnost nesměruje. Její stížnost má spíše procesní povahu, týkající se absence odpovídající reakce vnitrostátních orgánů na násilný trestný čin z nenávisti, který byl spáchán konkrétně vůči ní. Soud tak omezí své posouzení na tento procesní aspekt závazků státu vyplývajících z Úmluvy, pokud se jedná o trestné činy z nenávisti (viz výše uvedený rozsudek S. M., bod 333).

104. Soud podotýká, že po fyzickém útoku na stěžovatelku v nočním klubu dne 13. 1. 2010 policie na místě činu okamžitě reagovala. Z jejích prvotních zjištění vyplynulo, že stěžovatelka utrpěla mnohačetná fyzická poranění v důsledku násilného útoku muže, k jehož výbuchu hněvu vůči stěžovatelce došlo poté, co mu sdělila svou sexuální orientaci (viz bod 7 výše). Tato prvotní zjištění policie nebyla v průběhu řízení na vnitrostátní úrovni nikdy zpochybněna. Státní zastupitelství totiž po podání trestního oznámení stěžovatelkou, jež obsahovalo podrobnosti násilného útoku proti ní, dle jejího názoru motivovaného její sexuální orientací, konstatovalo, že ve své výpovědi před vyšetřujícím soudcem podrobně a vyčerpávajícím způsobem vylíčila události (viz body 16 a 23 výše), které potvrdilo i několik svědků vyslechnutých policií (viz bod 19 výše).

105. Za těchto okolností Soud konstatuje, že již v prvotních fázích řízení, bezprostředně po fyzickém napadení stěžovatelky, byly vnitrostátní orgány postaveny před *prima facie* znaky násilí motivovaného, či přinejmenším ovlivněného, sexuální orientací stěžovatelky Podle judikatury Soudu tato skutečnost vyžadovala účinné uplatnění vnitrostátních trestněprávních mechanismů, schopných objasnit možný motiv nenávisti s homofobním podtextem, který stál za násilným činem, a rovněž určit a případně dostatečně potrestat odpovědné osoby (viz výše body 94 až 95; viz rovněž výše uvedený rozsudek S. M., bod 324).

106. V této souvislosti Soud konstatuje, že v rámci vnitrostátních postupů byla policie povinna podat trestní oznámení státnímu zastupitelství, které bylo příslušné k dalšímu vyšetřování indicií násilného trestného činu z nenávisti vůči stěžovatelce, a to i v případě pouze lehkého ublížení na zdraví (viz body 32 a 46 výše). Soud dále konstatuje, že vnitrostátní trestní zákoník stanovil, že pokus o těžké ublížení na zdraví a násilné chování, jakož i diskriminační jednání porušující lidská práva, vyžadují vyšetřování a stíhání *ex officio* i bez přítomnosti prvku trestného činu z nenávisti (viz bod 32 výše).

Ačkoliv Soudu nepřísluší kvalifikovat okolnosti útoku proti stěžovatelce dle příslušných ustanovení vnitrostátního trestního práva, podotýká, že na základě těchto ustanovení zahájilo státní zastupitelství vyšetřování ... Není tedy pochyb o tom, že i z hlediska vnitrostátního práva měla policie povinnost oznámit věc státnímu zastupitelství, což však neučinila.

107. Namísto podání trestního oznámení státnímu zastupitelství ohledně nenávistně motivovaného násilného útoku proti stěžovatelce či provedení dalších úkonů k objasnění možné přítomnosti prvku trestného činu z nenávisti, jak by to vyžadovaly příslušné pokyny (viz bod 46 výše), policie zahájila řízení o přestupku před přestupkovým soudem, v němž obvinila M. M. z porušování veřejného pořádku. Toto řízení skončilo odsouzením M. M. za spáchaný přestupek a k jeho potrestání pokutou ve výši přibližně 40 EUR, aniž by došlo k jakémukoliv zohlednění jeho nenávistného motivu. Vzhledem k tomu, že se M. M. ani policie neodvolali a že stěžovatelka nebyla o řízení informována, stalo se rozhodnutí o odsouzení M. M. za přestupek pravomocným (viz body 13 až 15 výše).

108. Ačkoliv je samozřejmé, že Soudu nepřísluší zabývat se takovými otázkami vnitrostátního práva, jež se týkají individuální trestní odpovědnosti, kterou přísluší posoudit vnitrostátním soudům, a ani vynášet v tomto ohledu závěry o vině či nevině, Soud konstatuje, že přestupkové řízení se při posuzování fyzického útoku na stěžovatelku žádným způsobem nezaměřilo na prvek trestného činu z nenávisti, ani nebyl M. M. obviněn či odsouzen za žádná obvinění, která by souvisela s násilím motivovaným diskriminací ...

109. Soud navíc konstatuje, že v přestupkovém řízení byl M. M. odsouzen k zanedbatelné pokutě ve výši přibližně 40 EUR. Ačkoliv Soud respektuje úlohu vnitrostátních soudů při určování přiměřeného trestu pro pachatele, jeho úkolem je zajistit, aby povinnost státu chránit práva osob spadajících do jeho pravomoci byla dostatečně plněna, což znamená, že si musí zachovat svou kontrolní funkci a zasáhnout v případech zjevného nepoměru mezi závažností činu a uloženým trestem (viz rozsudek velkého senátu ze dne 1. 6. 2010, Gäfgen proti Německu, č. 22978/05, bod 123...).

110. Soud tedy nemůže přehlédnout skutečnost, že trest uložený v přestupkovém řízení M. M. byl zjevně nepřiměřený závažnosti špatného zacházení vůči stěžovatelce (viz výše uvedený rozsudek *Identoba* a ostatní, bod 75). Tento závěr je ostatně potvrzen srovnáním předepsaných sankcí za trestné činy (jak byly následně kvalifikovány státním zastupitelstvím) - které bylo možné podrobit trestu odnětí svobody (viz body 16, 20 a 32 výše) - a povahy sankce, která byla M. M. v přestupkovém řízení reálně uložena. Soud nicméně opakuje, že se zabývá odpovědností žalovaného státu podle Úmluvy a že toto zjištění nerozporuje individuální trestní odpovědnost M. M. podle vnitrostátního trestního práva, což nadále přísluší posoudit vnitrostátním soudům (viz výše uvedený rozsudek *Beganović*, bod 78).

111. Soud shrnuje, že reakce vnitrostátních orgánů prostřednictvím přestupkového řízení nebyla s to prokázat realizaci závazku státu vůči Úmluvě zajistit, aby homofobní špatné zacházení nezůstalo příslušnými orgány ignorováno, a poskytnout účinnou ochranu před jednáním spočívajícím ve špatném zacházení motivovaném sexuální orientací stěžovatelky. Naopak uplatnění pouhého přestupkového řízení proti M. M. mohlo být považováno spíše za reakci, jež může podporovat pocit beztrestnosti za násilně činy z nenávisti, než za procesní mechanismus, který by prokazoval, že takové činy nemohly být v žádném případě tolerovány...

112. Jak nicméně vláda vysvětlila ve svých vyjádřeních, státní zastupitelství a trestní soudy na základě svého výkladu judikatury ... konstatovaly, že pravomocné odsouzení M. M. v přestupkovém řízení založilo formální překážku jeho trestnímu stíhání pro násilný trestný čin z nenávisti na podkladě zásady *ne bis in idem* (viz body 23 a 26 až 27 výše). Vláda tak ve svých vyjádřeních naznačila, že vzhledem k tomu, že bylo nezbytné zajistit soulad se zásadou *ne bis in idem*, měly vnitrostátní orgány oprávněný důvod k tomu, aby v projednávané věci účinné trestněprávní

mechanismy (tedy trestní právo *stricto sensu*) neuplatnily (viz bod 86 výše).

113. V této souvislosti Soud zdůrazňuje, že jak již bylo demonstrováno výše, vnitrostátní orgány samy způsobily situaci, kdy zbytečným zahájením neúčinného přestupkového řízení narušily možnost řádně uplatnit relevantní ustanovení a požadavky vnitrostátního trestního práva (viz rozsudek ze dne 10. 3. 2009, Turan Cakir proti Belgii, č. 44256/06, bod 80; rozsudek ze dne 16. 4. 2013, Dimitar Shopov proti Bulharsku, č. 17253/07, bod 52; a citovaný rozsudek M. C. a A. C., bod 123).

114. Podle názoru Soudu tedy jak opomenutí vyšetřit nenávistné motivy, které vedly k násilnému útoku, tak nezohlednění těchto motivů při stanovení trestu za násilné činy z nenávisti představovaly „podstatnou vadu“ řízení podle článku 4 odst. 2 Protokolu č. 7. V projednávané věci vnitrostátní orgány předmětnou situaci nenapravily, ačkoliv nebylo možné konstatovat, že by tomu bránily překážky *de iure* (viz bod 99 výše). Zejména nenabídly obviněnému přiměřenou nápravu, například zastavením nebo zrušením bezdůvodného řízení a odstraněním (zahlazením) jeho účinků, a věc opětovně nepřezkoumaly. Vnitrostátní orgány tedy nesplnily svou povinnost bojovat proti beztrestnosti trestných činů z nenávisti v souladu se standardy Úmluvy (viz Zolotukhin, body 114–115; a viz výše body 99–101).

115. S ohledem na výše uvedené úvahy Soud konstatuje, že vnitrostátní orgány tím, že zahájily neúčinné přestupkové řízení, a v důsledku toho chybně přerušily trestní řízení z formálních důvodů, nesplnily adekvátně a účinně svůj procedurální závazek vyplývající z Úmluvy, který se týkal násilného útoku proti stěžovateli motivovaného její sexuální orientací. Takovéto jednání orgánů je v rozporu s jejich povinností bojovat proti beztrestnosti trestných činů z nenávisti, jež jsou vůči základním právům obzvláště poškozující (viz bod 95 výše).

116. Došlo tedy k porušení článku 3 v rámci jeho procedurální větve ve spojení s článkem 14 Úmluvy.

(...)

VÝROK

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. Prohlašuje tuto stížnost za přijatelnou;
2. Rozhoduje, že došlo k porušení procedurální větve článku 3 ve spojení s článkem 14 Úmluvy.

(...)

(Zpracoval Mgr. Bc. Jan Bena)